

Arrest

**nr. 341 195 van 16 februari 2026
in de zaak RvV X / IX**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. MANDELBLAT
A. Reyerslaan 41/8
1030 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. VOS *loco* advocaat C. MANDELBLAT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 6 december 2020 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 7 december 2020 om internationale bescherming. Op 14 december 2022 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en op (...) 2004 geboren te zijn in het dorp Zorabi in het district Doshi in de provincie Baghlan. In uw dorp woonde u samen met uw vader, uw stiefmoeder, uw twee

jongere broers en uw halfzus in jullie huis. Uw moeder overleed ongeveer tien jaar geleden. Toen u nog in Afghanistan woonde ging u twee tot drie keer per week in de ochtend naar de madrassa, in de namiddag ging u naar school. Ongeveer drie jaar geleden viel er een raket op het cricketveld in jullie dorp waarbij vier van uw beste vrienden om het leven kwamen. Na dit incident ging u niet meer naar de madrassa of naar school, maar ging u enkel nog naar de moskee om daar te bidden. Na de raketinslag bleef u nog tussen acht en twaalf maanden in het land.

U kreeg problemen met de taliban omdat ze in de buurt van jullie dorp in de bergen woonden. De taliban vroegen eten van jullie en er was een soort beurtrol afgesproken met de families die in het dorp woonde om de taliban van voedsel te voorzien. Daarnaast zeiden ze tegen uw vader dat ze u wilden meenemen. Daardoor zei uw vader op een dag dat jullie moesten vluchten.

Verder verweet de overheid jullie van samenwerking met de taliban omdat ze dachten dat mensen die aan jullie kant van de rivier woonden banden hadden met de taliban. Er werd dan ook in het algemeen gedacht dat vele jongemannen uit uw regio bij de taliban hoorden. U hebt hier verder nooit persoonlijke problemen door ondervonden.

Midden 2020 verliet u samen met uw vader Afghanistan en reisden jullie via Iran door naar Turkije. Ergens op de grens tussen Iran en Turkije raakte u uw vader kwijt. U reisde via Bulgarije, Servië, Oostenrijk en Duitsland verder naar België waar u op 7 december 2020 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming indiende.

Na uw vertrek uit het land kwam de taliban nog twee of drie keer bij uw familie langs om naar u te vragen. Ongeveer twee maanden voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS had u contact met uw familie en kwam u te weten dat uw vader vanuit Iran gedeporteerd werd en twaalf dagen later door de taliban was vermoord. Zijn lichaam werd gevonden in de bergen in uw regio van herkomst.

Sinds u in België bent maakt u zich veel zorgen over uw beide broers die nog in Afghanistan wonen en niemand hebben die voor hen zorgt. Als u zou moeten terugkeren naar Afghanistan vreest u dat u hetzelfde zal overkomen zoals uw vader. Bovendien hebt u niemand om naar terug te keren.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw taskara en een psychologisch attest van Ulyse.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Daarnaast werd bij de DVZ vastgesteld dat er, behoudens het feit dat u een niet-begeleide minderjarige bent, geen elementen of omstandigheden waren die uw deelname aan de procedure tot internationale bescherming kunnen bemoeilijken, u haalde zelf in dit verband evenmin elementen aan (vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DV Z, 27 april 2021, beoordeling bijzondere procedurele noden, 27 april 2021).

Uit de verklaringen van uw voogd komt naar voren dat u moeilijkheden hebt met het leven in groep en dat u een psychiatrisch profiel zou hebben. Uw voogd zegt dat u tics heeft en dat u moeilijk gedrag vertoont en uzelf snijdt (CGVS, p. 11-12). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS legt u een bewijs neer van de opstart van psychologische begeleiding. Uit het attest blijkt dat u symptomen vertoont van post-traumatische stress, u zou lijden aan slaapproblemen, u zou traumatische gedachten ervaren met herbelevingen en u doet aan automutilatie. Dit attest bevat echter geen verdere informatie betreffende de impact van uw psychologische toestand. Buiten dit attest ontving het CGVS geen andere documenten over uw psychologische problemen. Daarnaast werd zowel bij de ingang van het persoonlijk onderhoud, als tijdens het persoonlijk onderhoud aangegeven dat u extra pauzes mocht vragen als u dat nodig vond. Er werd ook gevraagd of u het zag zitten het onderhoud af te leggen en u gaf aan van wel (CGVS, p. 3, p. 13). Na elke

pauze werd gevraagd of u klaar was om verder te gaan met het persoonlijk onderhoud waarna u telkens aangaf van wel (CGVS, p. 13, p. 18).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kan voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus u niet kan worden toegekend. Er wordt immers geen geloof gehecht aan de problemen die u zou ervaren hebben met de taliban en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vertrek uit Afghanistan.

Voorafgaandelijk wordt vastgesteld dat er twijfels rijzen bij uw vermeende familiale situatie in Afghanistan. Uw verklaringen over uw netwerk zijn immers vaag en worden geplaagd door inconsistenties.

Wat betreft de dood van uw vader wordt opgemerkt dat uw verklaringen hierover onsamenhangend zijn. Zo verklaart u dat u ongeveer twee maanden voor het interview op de hoogte werd gebracht van het feit dat uw vader overleden zou zijn. U zegt dat hij enige tijd daarvoor uit Iran gedeporteerd werd naar Afghanistan en twaalf dagen later door de taliban met twee kogels om het leven werd gebracht. U vertelt daarbij dat uw vader na zijn deportatie nooit contact met u opnam, dat hij ook niet naar huis ging en niet met uw familie sprak. Gevraagd hoe u dan weet dat hij twaalf dagen voor zijn dood gedeporteerd werd zegt u dat hij wel gedeporteerd zal zijn omdat hij zich in Afghanistan bevond. U wordt nogmaals gevraagd hoe u aan dergelijke informatie komt en antwoordt opnieuw met een veronderstelling waarbij u stelt dat het wel zo zal zijn omdat hij anders niet in Afghanistan zou zijn (CGVS, p. 10). Uit deze vage antwoorden blijkt echter niet hoe u of uw familie aan dergelijke informatie zou komen. Er kan dan ook niet zo maar geloof worden gehecht aan de dood van uw vader.

Verder zijn ook de acties van uw stiefmoeder na het beweerde overlijden van uw vader op zijn minst opmerkelijk te noemen. Zo zou ze uw broers van elf en veertien jaar oud alleen in jullie woning hebben achtergelaten. Gevraagd wie er dan voor hen zorgt zegt u 'God'. U wordt naar meer uitleg gevraagd over de reden waarom uw stiefmoeder hen zou achterlaten en beantwoordt de vraag met een vraag door te zeggen: "Wat zou ze met hen doen?". De protection officer stelt u nog wat extra vragen maar u haalt enkel uw handen op en zegt dat u niet met het thuisfront spreekt. U wordt nogmaals gevraagd hoe u dan weet dat uw stiefmoeder hen achterliet, maar antwoordt opnieuw afwijkend door te zeggen dat 'men dat toch te weten komt'. Uiteindelijk stelt u dat u op de hoogte bent via een dorpsgenoot die bij u in het centrum woont en die het tegen u zou gezegd hebben. Wanneer de protection officer u dan vraagt of u zelf niet met uw familie spreekt antwoordt u opnieuw met een vraag door te zeggen: "Met wie zou ik spreken?". Wanneer de protection officer zegt dat u misschien met uw stiefmoeder of broers kon spreken zegt u plots dat u wel degelijk met uw broers spreekt. Hieruit blijkt dan weer dat u dus wel in contact zou staan met het thuisfront aangezien u zegt dat deze dorpsgenoot u met uw broers laat spreken als hij met zijn eigen familie belt (CGVS, p. 10-11). Gezien uw ongeïnteresseerde houding en onsamenhangende verklaringen is het moeilijk om een duidelijk en waarachtig beeld te krijgen van de situatie van uw familieleden in uw dorp. Het feit dat u de vragen ontwijkt en uw verklaringen aanpast naarmate er meer concrete vragen worden gesteld doet verder vermoeden dat u niet eerlijk bent over de gebeurtenissen in uw land van herkomst.

Later wordt nog verder doorgevraagd naar het contact dat u heeft met uw familie en zegt u dat uw stiefmoeder u geblokkeerd heeft omdat u haar niet meer telefonisch kan bereiken. Gevraagd naar de reden waarom ze u zou blokkeren moet u opnieuw het antwoordt schuldig blijven. U past daarop uw verklaring aan en zegt dat ze u 'misschien' geblokkeerd heeft, dat u haar belde maar dat het niet lukte (CGVS, p. 14). Het is echter niet duidelijk om welke reden uw stiefmoeder niet meer met u zou willen praten. U zegt dat jullie niet de beste relatie hadden omdat jullie geen goede moeder-zoonband hadden, maar dat jullie voor de rest geen problemen hadden (CGVS, p. 14). Het is dan ook moeilijk in te beelden dat ze uw broertjes zo maar aan hun lot zou overlaten en dat ze u zonder duidelijke reden zou blokkeren. Deze verklaringen doen dan ook verdere twijfels rijzen bij uw familiale situatie in Afghanistan.

Verder is het ook merkwaardig dat u geen duidelijkere afspraken zou maken met uw jonge broers over bij wie ze terecht kunnen en hoe jullie in contact zouden blijven. Gevraagd naar hun situatie en hoe u op dit moment met uw broers in contact blijft antwoordt u alweer met een vraag door te zeggen: "Hoe zou ik dat kunnen doen?" (CGVS, p. 15). Het is echter niet aannemelijk dat u, terwijl u zegt zich grote zorgen te maken over het lot van uw broertjes, geen gegevens met hen zou uitwisselen op het moment dat dit mogelijk was. Zeker aangezien u een tijdje geleden verhuisde van Florennes naar Philippeville en u dus niet meer zo maar beroep ging kunnen doen op die dorpsgenoot (CGVS, p. 17).

Verder blijkt ook dat twee zussen van uw moeder in het dorp wonen en dat zij ook getrouwd zijn en hun mannen landbouwers zijn. Gevraagd of uw familie dan niet mee voor uw broers kan zorgen antwoordt u opnieuw afwijkend door te stellen dat 'niemand tegenwoordig nog zorgt voor andermans kind'. Gevraagd waarom u dat zo zegt en waarom uw familieleden uw broertjes dan niet zouden helpen, lacht u, haalt u uw handen op en zegt u dat het niet mogelijk is (CGVS, p. 15). Gevraagd wat uw broers over hun situatie zeiden toen u hen sprak antwoordt u opnieuw onverschillig door te zeggen: "Ocharme, wat zouden ze mij nog kunnen zeggen." U geeft ook nog aan dat u niet inziet wat u voor hen zou kunnen doen van hieruit (CGVS, p. 16). Uw nonchalante houding staat opnieuw haaks op uw bewering dat u zich grote zorgen maakt om het lot van uw broertjes. Uw antwoorden zijn vaag, onduidelijk en onsamenhangend. Dit versterkt het vermoeden dat u geen waarheidsgetrouw zicht geeft op uw beweerde familiale situatie in Afghanistan. Uw algemene geloofwaardigheid in het kader van uw verzoek om internationale bescherming wordt op deze manier dan ook ernstig aangetast.

Als motief voor uw aanvraag om internationale bescherming haalt u aan dat uw gezin werd lastig gevallen door de taliban omdat ze eten van jullie eisten en omdat ze u wilden rekruteren. Uw verklaringen hierover zijn opnieuw onsamenhangend wat de geloofwaardigheid ervan ondergraaft.

Wat betreft de rekrutering door de taliban zegt u dat u hen misschien was opgevangen in de madrassa en dat ze u daarom wilden meenemen. U stopte echter ongeveer negen maanden voor uw vertrek met naar de madrassa gaan en had in al die tijd tot aan uw vertrek geen concrete problemen met hun. Het is dan ook niet geloofwaardig dat de taliban actief bezig waren met u te rekruteren. Gevraagd hoe het komt dat de taliban u met rust lieten gedurende die periode komt u niet verder dan te zeggen dat u het niet weet en dat ze wel telkens naar u vroegen bij uw vader wanneer ze om eten kwamen vragen (CGVS, p. 18). Even later tijdens uw persoonlijk onderhoud zegt u dat u ook soms zelf eten aan de taliban meegaf en dat u dan met hun sprak. Gevraagd of ze u op die momenten dan nooit vroegen om met hen mee te komen zegt u dat ze het u nooit rechtstreeks vroegen, maar enkel tijdens de algemene preken in de moskee (CGVS, p. 19). Hieruit kan dan ook allerminst worden afgeleid dat de taliban het specifiek op u gemunt hadden en dat ze u gedwongen wilden rekruteren.

Bovendien dient er op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, de EUAA Country Guidance van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) en het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers.

Dat in uw geval dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

U haalt bovendien ook zelf aan dat de taliban in jullie dorp in de moskee predikten en daar vaders van jongemannen en jongemannen zelf probeerden te overtuigen om zich bij hen aan te sluiten. Sommige gingen daar volgens u vrijwillig op in en andere niet. Wanneer wordt doorgevraagd over de vrijwillige en gedwongen rekrutering en hoe het er in uw dorp aan toeging moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 19). U geeft enkele voorbeelden van jongemannen die u kende en die zich vrijwillig bij de taliban aansloten. Gevraagd naar dorpsgenoten die gedwongen gerekruteerd werden kan u geen voorbeelden geven. Er wordt u gevraagd of gedwongen rekrutering dan soms gebeurde in uw dorp en zegt dat u het niet weet (CGVS, 20). Hieruit kan dan ook niet worden afgeleid dat de taliban in uw regio wel degelijk aan gedwongen rekrutering zouden doen en dat u hier risico op zou lopen.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan uw rekrutering is het evenmin geloofwaardig dat de taliban na uw vertrek nog twee of drie keer langs jullie huis zou zijn gekomen om naar u te vragen.

Verder haalt u aan dat de taliban eten kwam halen bij uw gezin. Om te beginnen zegt u hierover dat het al lang zo was dat ze eten kwamen vragen en dat er een soort beurtrol was afgesproken met de buurtbewoners. Telkens als ze eten kwamen halen wilden ze enkel het voedsel en voor de rest niets (CGVS, p. 17). Wat betreft het feit dat uw familie de taliban eten moest geven wordt opgemerkt dat, hoewel verwerpelijk, deze feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Uit uw

verklaringen blijkt immers dat jullie financiële situatie in Afghanistan goed genoeg was om iedereen in levensonderhoud te voorzien (CGVS, p. 15). Verder hadden jullie ten gevolge hiervan geen concrete problemen met de taliban.

Wat betreft uw vrees ten opzichte van de overheid wordt opgemerkt dat het hier gaat om een algemene situatie die u aanhaalt waaruit geen persoonlijke nood aan bescherming kan worden afgeleid. Bovendien haalt u aan dat u met uw familie soms ook zelf de rivier overstak maar dat jullie nooit werden lastig gevallen door mensen van de overheid. U werd persoonlijk nooit verdacht van samenwerking met de taliban en had ook geen andere problemen met de overheid (CGVS, p. 20-21). Hieruit kan dan ook geen nood aan bescherming worden afgeleid.

Uw taskara toont uw identiteit aan die hier momenteel niet ter discussie staat.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u zou hebben gehad. Deze door u ingeroepen feiten vormen dan ook geen dienstige basis voor een risicoanalyse in het licht van de nood aan internationale bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, 52 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, 52, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, 52, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, 539). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen

reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers

vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari - 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de Taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio getet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, 52, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, 52, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat ook na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, 52, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, 52, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, 52, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, 5 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel

een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, 5 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, 55 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, 5 75 en 5 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, 55 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, 55 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, 55 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, 5 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Boj t. Belgische Staat, C-542/13, 55 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, 55 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting – of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, g 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het

opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij

terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, § 2, 48/4, 48/5 en 49/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij gaat in dit middel in op de motieven van de bestreden beslissing over de omstandigheden van zijn familie in Afghanistan, over zijn gedwongen rekrutering door de taliban, over de veiligheidssituatie, de sociaaleconomische en de humanitaire situatie in Afghanistan en over zijn vrees omdat hij enige tijd in het Westen heeft doorgebracht.

Hij besluit:

“Tegenpartij betwist niet dat verzoeker over de Afghaanse nationaliteit beschikt en afkomstig uit Zorabi is. Er is dus geen reden om de rest van zijn verhaal in twijfel te trekken.

Er moet worden geconcludeerd dat verzoeker bij zijn terugkeer het risico te worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandeling als gevolg van de veiligheidssituatie en de alarmerende sociaal-economische situatie in Afghanistan loopt.

Bovendien is verzoeker meer dan twee jaar geleden, op 15-jarige leeftijd, in België aangekomen. Hij is geïntegreerd in België, spreekt Frans en studeert. Er zijn dus redenen om aan te nemen dat hij als "verwesterd" kan worden beschouwd als hij naar Afghanistan terugkeert.

Bij het nemen van de bestreden beslissing en na een zeer beperkt onderzoek van verzoekers verhaal heeft tegenpartij in strijd met het beginsel van behoorlijk bestuur misbruik gemaakt van haar bevoegdheden door beslissing te nemen zonder de individuele situatie van verzoeker in haar geheel te hebben onderzocht.

Het CGVS heeft daarbij nagelaten de asielaanvraag in de zin van artikel 57/6 van de wet van 15.12.1980 ernstig en volledig te onderzoeken.”

Als bijlage bij het verzoekschrift worden een persbericht van het Wereldvoedselprogramma van 25 januari 2022 (stuk 2), een uittreksel uit het rapport “Afghanistan: Economic roots of the Humanitarian Crisis” van Human Rights Watch van 1 maart 2022 (stuk 3), het artikel “Famine en Afghanistan: la grande hypocrisie” uit The Conversation van 8 februari 2022 (stuk 4), het artikel “Afghanistan: face à la famine, un responsable des talibans demande une aide humanitaire « sans parti politique »” uit Le Monde van 7 januari 2022 (stuk 5), een schoolattest (stuk 6), een verklaring van verzoekers peter (stuk 7) en twee foto's (stuk 9) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 12 januari 2026 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van EUAA van 4 november 2022, aan het rapport “Afghanistan Security Situation” van EUAA van augustus 2022, aan de “Afghanistan Country Focus” van EASO van januari 2022, aan de “Afghanistan Country Focus” van EUAA van december 2023, aan de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van mei 2024, aan het rapport “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van EUAA van augustus 2022, aan het “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van EASO van augustus 2020, aan het rapport “Afghanistan: Targeting of individuals” van EUAA van augustus

2022, aan het rapport “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van UNAMA van juni 2023, aan de COI Focus “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*” van 14 december 2023, aan het rapport “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van EUAA van 2 februari 2024, aan de “*Afghanistan Country Focus*” van EUAA van november 2024 en aan de “*Focus Afghanistan – Return from abroad*” van SEM van februari 2025.

2.2.2. Bij een op 18 januari 2026 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet verschillende getuigenverklaringen van zijn peter, zijn zaakvoerder en zijn collega's (stukken 1, 2 en 6-9), een foto (stuk 3), een schoolattest (stuk 4) en een arbeidsovereenkomst (stuk 5).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) er geen geloof gehecht wordt aan de problemen die hij zou ervaren hebben met de taliban en die de aanleiding zouden geweest voor zijn vertrek uit Afghanistan, omdat (ii) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen beschikbaar zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (iii) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien en omdat (iv) het loutere gegeven enige tijd in Europa te hebben verbleven niet volstaat om bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen en hij geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging of van ernstige schade. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 12 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Landeninformatie

Verzoeker klaagt in zijn verzoekschrift aan dat er een groot gebrek is aan informatie over de situatie in Afghanistan en over de bedoelingen van de taliban.

De Raad wijst er vooreerst op dat verwerende partij bij een aanvullende nota van 12 januari 2026 de beschikbare objectieve landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld. Voorts is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. In tegenstelling tot wat verzoeker tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, midden 2020 te hebben verlaten omdat de taliban hem wilden meenemen en de voormalige overheid hem samenwerking met de taliban verweert.

Ter staving van zijn relaas legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure een fotokopie van zijn *taskara* en van een psychologisch attest neer (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 8, map met 'documenten'). Uit het Afgaans identiteitsdocument kan evenwel niet blijken dat de taliban hem wilden meenemen of dat de voormalige overheid hem samenwerking met de taliban verweert. Het psychologisch attest kan staven dat verzoeker met psychologische problemen kampte, doch niet dat deze hun oorsprong vinden in de vervolgingsfeiten die hij aanhaalt. Dat deze problemen hun oorsprong niet vinden in de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten lijkt te worden bevestigd door zijn voogd, die verklaarde dat verzoeker in het begin een heel kalme jongere was, maar dat het veel ingewikkelder is geworden na een transfer naar een ander opvangcentrum en "een uitbarsting met twee andere jongeren" (adm. doss., stuk 7, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11).

De algemene landeninformatie waaraan verzoeker thans refereert in zijn verzoekschrift en in zijn aanvullende nota heeft geen betrekking op zijn persoon en vormt bijgevolg geen bewijs van zijn vluchtrelaas. Het schoolattest (stukkenbundel verzoeker, stuk 6), de verklaring van zijn peter (*ibid.*, stuk 7) en de foto's (*ibid.*, stuk 9) die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt en de verklaringen van zijn peter, zaakvoerder en collega's (aanvullende nota verzoeker, stukken 1, 2 en 6-9), de foto (*ibid.*, stuk 3), het schoolattest (*ibid.*, stuk 4) en de arbeidsovereenkomst (*ibid.*, stuk 5) die verzoeker bij zijn aanvullende nota voegt, hebben alle betrekking op zijn integratie in België en staven de door hem voorgehouden problemen met en vrees voor de taliban niet.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden besloten dat de door verzoeker voorgelegde documenten volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet verder worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Te dezen is de Raad na lezing van het rechtsplegingsdossier van oordeel dat verzoeker de door hem aangehaalde feiten en daaraan gerelateerde vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst merkt de Raad op dat, in tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift tracht voor te houden, uit de volgende overwegingen in de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met verzoekers bijzondere procedurele noden:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Daarnaast werd bij de DVZ vastgesteld dat er, behoudens het feit dat u een niet-begeleide minderjarige bent, geen elementen of omstandigheden waren die uw deelname aan de procedure tot internationale bescherming kunnen bemoeilijken, u haalde zelf in dit verband evenmin elementen aan (vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DV Z, 27 april 2021, beoordeling bijzondere procedurele noden, 27 april 2021).

Uit de verklaringen van uw voogd komt naar voren dat u moeilijkheden hebt met het leven in groep en dat u een psychiatrisch profiel zou hebben. Uw voogd zegt dat u tics heeft en dat u moeilijk gedrag vertoont en uzelf snijdt (CGVS, p. 11-12). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS legt u een bewijs neer van de opstart van psychologische begeleiding. Uit het attest blijkt dat u symptomen vertoont van post-traumatische stress, u zou lijden aan slaapproblemen, u zou traumatische gedachten ervaren met herbelevingen en u doet aan automutilatie. Dit attest bevat echter geen verdere informatie betreffende de impact van uw psychologische toestand. Buiten dit attest ontving het CGVS geen andere documenten over uw psychologische problemen. Daarnaast werd zowel bij de ingang van het persoonlijk onderhoud, als tijdens het persoonlijk onderhoud aangegeven dat u extra pauzes mocht vragen als u dat nodig vond. Er werd ook gevraagd of u het zag zitten het onderhoud af te leggen en u gaf aan van wel (CGVS, p. 3, p. 13). Na elke pauze werd gevraagd of u klaar was om verder te gaan met het persoonlijk onderhoud waarna u telkens aangaf van wel (CGVS, p. 13, p. 18).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kan voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker toont het tegendeel niet aan. In het middel beperkt hij zich immers tot de loutere negatie van wat hierboven wordt vastgesteld zonder met concrete elementen te verduidelijken waarom hij meent dat de vaststellingen van de adjunct-commissaris feitelijk onjuist of onredelijk zijn. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling door de adjunct-commissaris van zijn bijzondere procedurele noden, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen.

Voorts worden er in de bestreden beslissing terecht twijfels geuit bij verzoekers vermeende familiale situatie in Afghanistan aangezien zijn verklaringen over zijn netwerk vaag zijn en inconsistenties bevatten. De adjunct-commissaris licht dit als volgt toe:

“Wat betreft de dood van uw vader wordt opgemerkt dat uw verklaringen hierover onsamenhangend zijn. Zo verklaart u dat u ongeveer twee maanden voor het interview op de hoogte werd gebracht van het feit dat uw vader overleden zou zijn. U zegt dat hij enige tijd daarvoor uit Iran gedeporteerd werd naar Afghanistan en twaalf dagen later door de Taliban met twee kogels om het leven werd gebracht. U vertelt daarbij dat uw vader na zijn deportatie nooit contact met u opnam, dat hij ook niet naar huis ging en niet met uw familie sprak. Gevraagd hoe u dan weet dat hij twaalf dagen voor zijn dood gedeporteerd werd zegt u dat hij wel gedeporteerd zal zijn omdat hij zich in Afghanistan bevond. U wordt nogmaals gevraagd hoe u aan dergelijke informatie komt en antwoordt opnieuw met een veronderstelling waarbij u stelt dat het wel zo zal zijn omdat hij anders niet in Afghanistan zou zijn (CGVS, p. 10). Uit deze vage antwoorden blijkt echter niet hoe u of uw familie aan dergelijke informatie zou komen. Er kan dan ook niet zo maar geloof worden gehecht aan de dood van uw vader.

Verder zijn ook de acties van uw stiefmoeder na het beweerde overlijden van uw vader op zijn minst opmerkelijk te noemen. Zo zou ze uw broers van elf en veertien jaar oud alleen in jullie woning hebben achtergelaten. Gevraagd wie er dan voor hen zorgt zegt u 'God'. U wordt naar meer uitleg gevraagd over de reden waarom uw stiefmoeder hen zou achterlaten en beantwoordt de vraag met een vraag door te zeggen: "Wat zou ze met hen doen?". De protection officer stelt u nog wat extra vragen maar u haalt enkel uw handen op en zegt dat u niet met het thuisfront spreekt. U wordt nogmaals gevraagd hoe u dan weet dat uw stiefmoeder hen achterliet, maar antwoordt opnieuw afwijkend door te zeggen dat 'men dat toch te weten komt'. Uiteindelijk stelt u dat u op de hoogte bent via een dorpsgenoot die bij u in het centrum woont en die het tegen u zou gezegd hebben. Wanneer de protection officer u dan vraagt of u zelf niet met uw familie spreekt antwoordt u opnieuw met een vraag door te zeggen: "Met wie zou ik spreken?". Wanneer de protection officer zegt dat u misschien met uw stiefmoeder of broers kon spreken zegt u plots dat u wel

degelijk met uw broers spreekt. Hieruit blijkt dan weer dat u dus wel in contact zou staan met het thuisfront aangezien u zegt dat deze dorpsgenoot u met uw broers laat spreken als hij met zijn eigen familie belt (CGVS, p. 10-11). Gezien uw ongeïnteresseerde houding en onsamenhangende verklaringen is het moeilijk om een duidelijk en waarachtig beeld te krijgen van de situatie van uw familieleden in uw dorp. Het feit dat u de vragen ontwijkt en uw verklaringen aanpast naarmate er meer concrete vragen worden gesteld doet verder vermoeden dat u niet eerlijk bent over de gebeurtenissen in uw land van herkomst.

Later wordt nog verder doorgevraagd naar het contact dat u heeft met uw familie en zegt u dat uw stiefmoeder u geblokkeerd heeft omdat u haar niet meer telefonisch kan bereiken. Gevraagd naar de reden waarom ze u zou blokkeren moet u opnieuw het antwoordt schuldig blijven. U past daarop uw verklaring aan en zegt dat ze u 'misschien' geblokkeerd heeft, dat u haar belde maar dat het niet lukte (CGVS, p. 14). Het is echter niet duidelijk om welke reden uw stiefmoeder niet meer met u zou willen praten. U zegt dat jullie niet de beste relatie hadden omdat jullie geen goede moeder-zoonband hadden, maar dat jullie voor de rest geen problemen hadden (CGVS, p. 14). Het is dan ook moeilijk in te beelden dat ze uw broertjes zo maar aan hun lot zou overlaten en dat ze u zonder duidelijke reden zou blokkeren. Deze verklaringen doen dan ook verdere twijfels rijzen bij uw familiale situatie in Afghanistan.

Verder is het ook merkwaardig dat u geen duidelijkere afspraken zou maken met uw jonge broers over bij wie ze terecht kunnen en hoe jullie in contact zouden blijven. Gevraagd naar hun situatie en hoe u op dit moment met uw broers in contact blijft antwoordt u alweer met een vraag door te zeggen: "Hoe zou ik dat kunnen doen?" (CGVS, p. 15). Het is echter niet aannemelijk dat u, terwijl u zegt zich grote zorgen te maken over het lot van uw broertjes, geen gegevens met hen zou uitwisselen op het moment dat dit mogelijk was. Zeker aangezien u een tijdje geleden verhuisde van Florennes naar Philippeville en u dus niet meer zo maar beroep ging kunnen doen op die dorpsgenoot (CGVS, p. 17).

Verder blijkt ook dat twee zussen van uw moeder in het dorp wonen en dat zij ook getrouwd zijn en hun mannen landbouwers zijn. Gevraagd of uw familie dan niet mee voor uw broers kan zorgen antwoordt u opnieuw afwijkend door te stellen dat 'niemand tegenwoordig nog zorgt voor andermans kind'. Gevraagd waarom u dat zo zegt en waarom uw familieleden uw broertjes dan niet zouden helpen, lacht u, haalt u uw handen op en zegt u dat het niet mogelijk is (CGVS, p. 15). Gevraagd wat uw broers over hun situatie zeiden toen u hen sprak antwoordt u opnieuw onverschillig door te zeggen: "Ocharme, wat zouden ze mij nog kunnen zeggen." U geeft ook nog aan dat u niet inziet wat u voor hen zou kunnen doen van hieruit (CGVS, p. 16). Uw nonchalante houding staat opnieuw haaks op uw bewering dat u zich grote zorgen maakt om het lot van uw broertjes. Uw antwoorden zijn vaag, onduidelijk en onsamenhangend. Dit versterkt het vermoeden dat u geen waarheidsgetrouw zicht geeft op uw beweerde familiale situatie in Afghanistan. Uw algemene geloofwaardigheid in het kader van uw verzoek om internationale bescherming wordt op deze manier dan ook ernstig aangetast."

Door in het verzoekschrift louter te wijzen op zijn jonge leeftijd toen hij in België aankwam en op zijn fragiele psychische toestand, slaagt verzoeker er niet in de twijfels over zijn familiale situatie in Afghanistan weg te nemen. Deze twijfels zijn gebaseerd op verschillende vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier en uit het in de loop van de administratieve procedure neergelegde attest kan niet blijken dat zijn psychische situatie hierop enige impact heeft gehad. Verzoeker brengt ook geen verdere psychologische attesten bij waaruit kan blijken dat hij verder psychologisch wordt opgevolgd en waarin bepaalde diagnoses worden gesteld waaruit wel kan blijken welke impact zijn psychologische problemen kunnen hebben. Voorts ziet de Raad niet in – en verzoeker licht niet toe – hoe het weinige contact met Afghanistan en de aanpassing aan de Belgische levensstijl het geheel van de hierboven gedane vaststellingen kunnen verklaren.

Door voorts nog louter te beweren dat het "*niet ongewoon (is) dat jongeren in Afghanistan aan hun lot worden overgelaten*" en "*leven van de hulp van mensen uit de buurt en van de verkoop van kleine artikelen*", doet verzoeker geen enkele afbreuk aan de vaststellingen in de bestreden beslissing dat zijn verklaringen over het contact met zijn broers inconsistent waren, dat hij geen reden kan bedenken waarom zijn stiefmoeder zijn jongere broers zomaar aan hun lot zou overlaten en het contact met hem zou blokkeren en dat het merkwaardig is dat hij geen duidelijkere afspraken zou maken met zijn jongere broers over bij wie ze terecht kunnen en hoe ze met hem in contact kunnen blijven. Evenmin kan dit zijn nonchalante houding verklaren ten aanzien van zijn jongere broers, terwijl hij toch beweert zich grote zorgen te maken om hen.

Ook door nog te stellen dat zijn schoonmoeder (verzoeker bedoelt allicht zijn stiefmoeder) degene was die "*hem uitlegde wat er met zijn vader was gebeurd*", heldert verzoeker zijn onsamenhangende verklaringen over de dood van zijn vader niet op. Hij verklaarde immers dat zijn vader na zijn deportatie nooit met hem contact opnam, ook niet naar huis ging en "*met thuis ook geen contact (had) opgenomen*" (adm. doss., stuk 7, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Hoe zijn stiefmoeder aan de informatie zou zijn gekomen dat zijn vader uit Iran terug naar Afghanistan gedeporteerd zou zijn geweest en zou zijn om het leven gebracht met twee kogels blijft dus onduidelijk.

Aldus slaagt verzoeker er niet in de hierboven aangehaalde vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing en het besluit dat hierdoor zijn algemene geloofwaardigheid ernstig wordt aangetast te weerleggen of te ontcrachten.

Bovendien moet de bestreden beslissing worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoeker in Afghanistan zou hebben gehad.

Zo wordt in de bestreden beslissing nog als volgt omstandig toegelicht dat verzoekers verklaringen over de taliban die zijn gezin lastigvielen omdat ze eten van hen eisten en hem wilden rekruteren opnieuw onsamenhangend zijn en dat de geloofwaardigheid ervan hierdoor verder wordt ondergraven:

“Wat betreft de rekrutering door de taliban zegt u dat u hen misschien was opgevangen in de madrassa en dat ze u daarom wilden meenemen. U stopte echter ongeveer negen maanden voor uw vertrek met naar de madrassa gaan en had in al die tijd tot aan uw vertrek geen concrete problemen met hun. Het is dan ook niet geloofwaardig dat de taliban actief bezig waren met u te rekruteren. Gevraagd hoe het komt dat de taliban u met rust lieten gedurende die periode komt u niet verder dan te zeggen dat u het niet weet en dat ze wel telkens naar u vroegen bij uw vader wanneer ze om eten kwamen vragen (CGVS, p. 18). Even later tijdens uw persoonlijk onderhoud zegt u dat u ook soms zelf eten aan de taliban meegaf en dat u dan met hun sprak. Gevraagd of ze u op die momenten dan nooit vroegen om met hen mee te komen zegt u dat ze het u nooit rechtstreeks vroegen, maar enkel tijdens de algemene preken in de moskee (CGVS, p. 19). Hieruit kan dan ook allerminst worden afgeleid dat de taliban het specifiek op u gemunt hadden en dat ze u gedwongen wilden rekruteren.

Bovendien dient er op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, de EUAA Country Guidance van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) en het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers.

Dat in uw geval dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afgaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

U haalt bovendien ook zelf aan dat de taliban in jullie dorp in de moskee predikten en daar vaders van jongemannen en jongemannen zelf probeerden te overtuigen om zich bij hen aan te sluiten. Sommige gingen daar volgens u vrijwillig op in en andere niet. Wanneer wordt doorgevraagd over de vrijwillige en gedwongen rekrutering en hoe het er in uw dorp aan toeging moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 19). U geeft enkele voorbeelden van jongemannen die u kende en die zich vrijwillig bij de taliban aansloten. Gevraagd naar dorpsgenoten die gedwongen gerekruteerd werden kan u geen voorbeelden geven. Er wordt u gevraagd of gedwongen rekrutering dan soms gebeurde in uw dorp en zegt dat u het niet weet (CGVS, 20). Hieruit kan dan ook niet worden afgeleid dat de taliban in uw regio wel degelijk aan gedwongen rekrutering zouden doen en dat u hier risico op zou lopen.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan uw rekrutering is het evenmin geloofwaardig dat de taliban na uw vertrek nog twee of drie keer langs jullie huis zou zijn gekomen om naar u te vragen.”

Verzoeker voert aan dat het rapport “Recruitment by armed groups” van EASO dateert van 2016 en dat dit niet *up-to-date* is, doch hij gaat eraan voorbij dat de bestreden beslissing niet enkel gesteund is op dit rapport, doch ook nog op twee andere rapporten van EUAA van april en augustus 2022. Voorts toont verzoeker niet aan dat de conclusies die in de bestreden beslissing worden gemaakt op basis van de verschillende rapporten over gedwongen rekrutering onjuist zijn. In tegendeel, ook uit de informatie waaruit hij citeert blijkt dat de taliban enkel in uitzonderlijke omstandigheden gebruik maken van gedwongen rekrutering. Waar verzoeker laat gelden dat gedwongen rekrutering een veel voorkomende praktijk is in zijn regio van herkomst, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die dus geen steun vindt in de in de bestreden beslissing of in het verzoekschrift aangehaalde informatie. Dat verzoeker voorbeelden heeft kunnen geven van mensen die zich vrijwillig aansloten bij de taliban, doet geen afbreuk aan de conclusies over zijn beweerde gedwongen rekrutering. Dat verzoeker als voorbeeld van gedwongen rekrutering wel de naam van zijn neef kan aangeven, blijkt nergens uit de stukken van het administratief dossier en betreft dus een loutere, niet gestaafde bewering (*post factum*) in het verzoekschrift. Door in zijn verzoekschrift nog zijn jonge leeftijd toen hij uit Afghanistan vertrok te

benadrukken, doet verzoeker geen afbreuk aan de hierboven aangehaalde vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing. Aldus slaagt verzoeker er ook niet in de hierboven aangehaalde vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

Verder kan worden opgemerkt dat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

“Verder haalt u aan dat de taliban eten kwam halen bij uw gezin. Om te beginnen zegt u hierover dat het al lang zo was dat ze eten kwamen vragen en dat er een soort beurtrol was afgesproken met de buurtbewoners. Telkens als ze eten kwamen halen wilden ze enkel het voedsel en voor de rest niets (CGVS, p. 17). Wat betreft het feit dat uw familie de taliban eten moest geven wordt opgemerkt dat, hoewel verwerpelijk, deze feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat jullie financiële situatie in Afghanistan goed genoeg was om iedereen in levensonderhoud te voorzien (CGVS, p. 15). Verder hadden jullie ten gevolge hiervan geen concrete problemen met de taliban.

Wat betreft uw vrees ten opzichte van de overheid wordt opgemerkt dat het hier gaat om een algemene situatie die u aanhaalt waaruit geen persoonlijke nood aan bescherming kan worden afgeleid. Bovendien haalt u aan dat u met uw familie soms ook zelf de rivier overstak maar dat jullie nooit werden lastig gevallen door mensen van de overheid. U werd persoonlijk nooit verdacht van samenwerking met de taliban en had ook geen andere problemen met de overheid (CGVS, p. 20-21). Hieruit kan dan ook geen nood aan bescherming worden afgeleid.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, stelt de Raad in navolging van de adjunct-commissaris vast dat verzoeker zijn problemen met de taliban, die hem wilden meenemen, en met de voormalige overheid, die hem samenwerking met de taliban verweet, niet aannemelijk heeft gemaakt.

In zijn verzoekschrift en aanvullende nota gaat verzoeker tevens in op zijn vrees omwille van zijn verblijf in het Westen.

De Raad wijst er wat dit betreft op dat uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de taliban de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan hebben opgeschort en dat er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* werd aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. In november 2022 gaf de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de *sharia* (*ibid.*, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 21, en van november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de zeer strikte interpretatie van de *sharia* door de taliban te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht en gebruikt ze daartoe ook het ‘*Taliban General Directorate of Intelligence*’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 24).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de *sharia* in het dagelijkse leven die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*” van augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 41 e.v.). Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin enerzijds een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd en anderzijds de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 30 en 34-44). Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 24, en van november 2024, p. 24). Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de

authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en deze decreten soms niet ernstig werden genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 28-35). Ook is het voor de Afghaanse bevolking nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en blijft er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (*ibid.*, p. 27). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kaboel en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kaboel na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (*ibid.*, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1 003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 27). Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de *sharia* volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 27, en van november 2024, p. 47). In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, 15 juni 2022, in EUAA, “*Afghanistan security situation*” van augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid. Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen.

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesaties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, “*Afghanistan, Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24, en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 20). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, “*Afghanistan, Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden en geeft aan dat de “*geloofsethiek en denkwijze*” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476: TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021, in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten en intellectuelen – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 50-51). Nochtans hebben taliban-functionarissen

herhaaldelijk Afghanen oproepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat in 2024 honderdduizenden Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch.

Het rapport "*Focus Afghanistan. Return from abroad*" van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM) van 14 februari 2025 handelt specifiek over terugkeerders. Het SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt van uitgegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto* overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (SEM, "*Focus Afghanistan. Return from abroad*", p. 35-36). De *de facto* overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (*ibid.*, p. 37).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als "*verwesterd*" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "*verraders*" of "*ongelovigen*".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*" van augustus 2022, p. 51, en EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die "*verwesterd*" zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij is verwesterd, dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals (onder meer) het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland).

Voor personen die worden beticht van '*zina*' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de “*Country Guidance*” van EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota refereert, bijtreden (EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, mei 2024, p. 57-61).

De Raad benadrukt vooreerst dat, niettegenstaande de verplichting van een verzoeker om internationale bescherming om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen die nodig zijn om te beslissen over het verzoek om internationale bescherming, verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen duidelijk zicht biedt op zijn familiale situatie en netwerk in Afghanistan. Hierdoor maakt verzoeker het zelf voor de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming moeilijk, zo niet onmogelijk, om een correct zicht te krijgen op zijn leven in en vertrek uit Afghanistan.

Voorts toont verzoeker, door in zijn verzoekschrift te wijzen op zijn verblijf van meer dan twee jaar in België en op het gegeven dat hij hier een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, niet aan dat hij dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De Raad wijst erop dat uit de loutere omstandigheid dat verzoeker enkele jaren – inmiddels al ruim vijf jaar – in het Westen heeft verbleven en er een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend niet kan worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Wat zijn integratie in België betreft, stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij hier een opleiding volgt in het Frans, dat hij hier verschillende vriendinnen heeft gehad en jong is en van zijn jeugd geniet en dat zijn peetvader verklaart dat hij beleefd, respectvol en discreet is. Ter staving hiervan voegt hij bij zijn verzoekschrift een schoolattest (stukkenbundel verzoeker, stuk 6), een verklaring van zijn peter (*ibid.*, stuk 7) en twee foto's (*ibid.*, stuk 9). In zijn aanvullende nota geeft verzoeker nog informatie over het peterschapsproject en zijn band met zijn peter. Hij geeft ook aan dat hij hier zijn kennis van het Frans heeft kunnen oefenen, dat hij in het schooljaar 2022-2023 in het reguliere onderwijs de lessen ‘Kantoor’ in het derde studiejaar van het beroepsonderwijs volgde en dat hij sinds 2023 voltijds werkt in een restaurant als keukenhulp. Ter staving hiervan voegt hij bij zijn aanvullende nota twee verklaringen van zijn peter (aanvullende nota verzoeker, stukken 1 en 2), twee foto's (*ibid.*, stuk 3), een schoolattest (*ibid.*, stuk 4), een arbeidsovereenkomst (*ibid.*, stuk 5) en verklaringen van zijn zaakvoerder en collega's (*ibid.*, stukken 6-9). Hoewel dit lovenswaardig is en aantoont dat verzoeker zich in België in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, is dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van zijn opleiding en zijn werk als keukenhulp in een restaurant in België dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, noch dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden of als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Voorts kan uit de twee foto's die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt niet blijken wat de aard is van de banden tussen verzoeker en de meisjes die erop staan afgebeeld, laat staan dat eruit kan worden afgeleid dat verzoeker dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan of dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden of als iemand die de sociale normen niet respecteert. Wat betreft verzoekers integratie in België kan overigens nog de kanttekening worden gemaakt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de toenmalige voogd van verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat verzoeker tijdens zijn verblijf hier in België ook al heeft opgetrokken met probleemjongeren en samen met hen met stenen heeft gegooid en dat verzoeker ook een conflict heeft gehad met een opvoeder (adm. doss., stuk 7, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12).

Verzoeker is een meerderjarige Afghaanse man van 21 jaar (adm. doss., stuk 10, map ‘DVZ’, Fiche ‘Mineur étranger non accompagné’, en ‘verklaring DVZ’, p. 6, vraag nr. 4.) die Afghanistan volgens zijn verklaringen ergens midden 2020 heeft verlaten (adm. doss., stuk 7, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Hoewel hij zich inmiddels ruim vijf jaar buiten Afghanistan en in België bevindt, kan er dus van uitgegaan worden dat hij een groot deel van zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Bovendien verklaarde verzoeker dat hij in Afghanistan naar de *madrassa* ging (*ibid.*, p. 8). Verder stelt de Raad vast dat verzoeker *Pashtou* spreekt (*ibid.*, p. 5, en adm. doss., stuk 10, map ‘DVZ’, verklaring betreffende procedure). Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn *“to play the game”* of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanige (onbewuste) verandering dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. In het kader van zijn beschermingsverzoek dient te worden geoordeeld dat uit de door hem aangehaalde elementen niet kan worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, een volwassen jongeman van 21 jaar die weliswaar al vijf jaar in België is, doch ook in Afghanistan een groot deel van zijn vormende jaren heeft doorgebracht en er naar de *madrassa* is gegaan, en die geen zicht biedt op zijn familiaal netwerk in Afghanistan, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met de taliban, die hem wilden meenemen, en met de voormalige overheid, die hem samenwerking met de taliban verweet, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip *“ernstige schade”* in dit artikel heeft betrekking *“op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld

in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van mei 2024 (p. 101: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuumstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden in zoverre hij meent dat de huidige situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*” van het EHRM. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*”, is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* en het *Afghanistan Freedom Front* en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024. Ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024, blijft de algemene veiligheidssituatie positief evolueren en zet de tendens van een daling van het geweld zich voort. De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. De ontheemding die nog plaatsvindt, is bovendien het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen *de facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie: EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van november 2024, p. 59). De ontheemding ten gevolge van het conflict is vrijwel volledig gestopt.

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van mei 2024 en is, gelet op de informatie opgenomen in de "*Afghanistan Country Focus*" van EUAA van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Baghlan. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen die het risico op ernstige schade kunnen verhogen zich *in casu* niet stelt. Het voorgaande stemt overeen met de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van mei 2024.

Verzoeker brengt geen informatie bij die hierop een ander licht kan werpen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en werd hij vergezeld van zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het *Pashtou* machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.8. Waar verzoeker subsidiair vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN